

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Hjemløs. En Fortælling II

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Hjemløs", i Goldschmidt, M. A.: *Hjemløs*, udg. af Mogens Brøndsted ; Harald Jørgensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1999, s. 17. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-goldschmidt04-shoot-idm140467283197552.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Hjemløs

I Nærheden af *Piazza Barberini* ligger en Osteri, som i Reglen kun bliver besøgt af simple Almuesfolk. Simpelheden pleier ikke at afskrække Fremmede, især Kunstnere, der opholde sig i Rom; men Osterien havde nu engang ikke havt det Held at vinde deres Gunst. Otto holdt af Stedet, tildeels for et ubetydeligt Tilfældes Skyld. Bag den skumle Stue var en Slags Skuur, og fra dette førte en forfalden Hvælving ud til en lille Plads, der sagtens om Sommeren var en virkelig, skjøndt meget simpel Pergola, raat brolagt og rundt omgiven af temmelig lave Mure. Over de tynde Tremmer, der dannede det gjennemsigtige Tag, slyngede sig om Vinteren de bladløse Viinrankestengler; men naar Solen om Middagen skinnede derind, frembragte den en herlig Duft fra Buxbom og Epheu, der rakte sig opad de halvt forfaldne Mure og vandedes af en lille Fontaine i en Marmorkumme, der saae ud, som om den havde hørt til en sønderbrudt Søile. Og dersom Solen brændte for stærkt, fandt man Skygge under den naturlige Baldachin, som den uklippede Buxbomhæk udtrakke. Otto havde opdaget denne lille Pergola, da han engang forgjæves søgte efter Folk i Stuerne. Idet han kom derud, saae han en lille, halvnøgen, femaars Dreng ligge ubevægelig, bøiet ud over Kummen, med Ryggen mod Indgangen. Han laa saa smukt, beskinnet af Solen, at den, der hver Dag færdedes i Roms Kunstverden, kunde tænke paa en lille Faun. Med Et sagde den Lille ned i Vandet: O, Du hellige Aloysius, giv mig en ny Skjorte og en Skralle til Befani-Festen, saa vil jeg tjene Dig en Maaned! - I Otto laa det Princip, kun at give til de Smukke - det Stygge skjæmmede Verden - og han listede sig til og lod en Sølvmynt falde over Drengens Hoved ned i Vandet. Drengen greb den og sagde, stadig ned i Vandet: Tak, Sct. Aloysius, Du rare Hellige! Du er en god Mand! - Han sprang nu op, og da han saae Otto, troede han, at det var S. Aloysius, og kunde ikke bringes derfra, men aflagde senere sit barnlige Regnskab for, hvorledes han 18 tjente ham. Men Otto havde desuden bemærket, at det Huus, som Hjelmkrones beboede, vendte ud mod denne Side, og skjøndt han ikke lagde Vægt paa at see hende eller blive seet af hende, medens han holdt Maaltid, følte han en særegen, oplivende Behagelighed ved at vide sig hende nær.